

Fagyos vidék

Hangosabban beszéljeteK a tél telezúgja fülünket
tegnap még a befagyott tó partján
hangzottak lépteink
ma már csak emlékezetünkben konganak
életünkben csüggedt megszokás lesz
a fehér üveglapok fala mögött.

Hosszú hetek óta havazik
napról napra fogy a szén meg a kávé
minden újabb nap rövidebb
a másnapok mind rosszabbak a tegnapioknál.

Még emlékezetünk is összekuszálja a válaszokat.

Bekergeti az erdőből a szarvasokat
az éhség a fagy a falusi utcákra
Egyikük leroskadt a kereszt elé
tátva a szája hátracsuklik a feje
szerelmünk rőt vad képmása ő.

Hallottátok az istállók körül ólálkodó
farkasok esti vonítását?
A magas kémény alatt pislákol a tűz
Kutyánk oly elnézően oly szánakozva
tekint ránk
hogY elszorul a szívünk.

Senki sem söpri le a bejárat lépcsőfokait.

Nőttön-nő a tél mint valami ifjú óriás
hull a hó a dér vastagodik
mi pedig szép lassan tovább öregsünk.

Halkan beszéljeteK elég már a hallható szavakból
a kőember nemsokára utat nyit előttünk.

A fénykerülő Éva

Mennyire jelen van
ő a legelőbb s a legfeketébb
a fölperzselt tömeg közepén
színre-szemre magukba szállt férfiak
dühödt asszonyok komor gyermekek között
akik beleolvadtak egy hideg színházépület árnyékába
miért is gyűltek ide? Hogy lássák
mint halnak meg más férfiak
s ugyancsak miként halnak meg
más nők, más gyermekek.

Haja úgy ragyog mint a bőr
két szeme csillog akár két skarabeusz
térde elemi látát kavar
amely lecsorog a karmazsin plüssszuzatra
aranszín oltja ki a széncsillámokat
a vadállati kócot melyet a fotelből
lába megszokott érintése fakaszt ki.

Jól tudja hogy egyetlen féreg nyála is
tövíg beburkolja csupasz combjait
Párducutánzatú bundája pedig
bakszagot lehel a légbe
amelyben rózsaszín legyek táncolnak miként
az erdei gyógyfüvek ölen egyedül meghúzódó
vérvörös, mérgező gyűszűvirág körül.

Fara szélesebb mint amilyen emberi nőstényé lehet
Miféle kar foghatná át alakját
miféle ököl sújthatná a földre
miféle játékoknak vethetné alá
ha ugyan megleled e gumi rugózatát
s milyen durva bársonyon pénzsmás szőrmén
miféle holtsápadt tükör előtt?

S milyen szavak is edzhetnék meg az emberi sárra?

Nevet rajta ha meghatódik a ló verítékezésén
amely kocsonyás ingblúzát lángba borítja
Nevetése mészárszék trófeája.

Bár hamu táplálja jól tudja húsevő
a sötétben kivirágzik.

(*L'Âge de craie* [Krétakor], 1961)